

två dikter av

Gunnar Ekelöf

ÖKENSTÄMNING

Ödslig är själarnas stjärnhimmel:
Se, hur fjärran från stjärna till stjärna!
Blickar snuddar vid blickar,
leenden byts emot leenden,
kroppar slår gnistor ur kroppar
som stålet ur flinton . . .

Men elden, blott elden
är själarnas hem
och dåligt bränsle ger mänskohjärtat
av fruktan att själv förtäras
och gnistorna tänder ej mer av oss
än det som är fnöske!

Och sällan stöter två stjärnor samman,
sällan två människor på jorden
att tända den eld som varar.

TVÅ MÄNNISKOR

Jag såg dig stå framför mig,
kände din banas dragning.
Jag såg dina läppar röras —
men varför, varför nådde mig
ekon blott av din värld.

Jag såg ditt ansikte lysa,
såg ditt ansikte slockna . . .
Jag sträckte min hand emot dig:
Stjärna, min stjärna, tala,
säg mig, hur hände dig detta?
Men då — försent . . . För evigt
skilde oss sinnenas ljusår —

där nyss jag trodde dig vinka
var tomheten tusenårig,
där nyss jag trodde dig lysa
famlar min hand i mörker.

